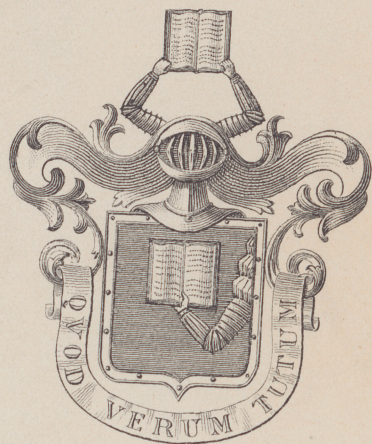


*Freemurks Sauge*

V box 10:272

Chra. 1828



*Arvenestveit*

## Tre smukke Sange.

Den Første:

Hør mig Kari, vil du vel ic.

Mel. Jeg er saa fro, jeg er saa glad ic.

Den Anden:

Elise gif i Marken om ic.

Mel. Midnatstimen i Taarnet slaer ic.

Den Tredie:

Om Verdens sidste Dag ic.

Begynder saaledes:

En Rigsdag i Hoiden ic.

Mel. Corrig og Glæde de vandre tilhobe ic.

Christiania 1828.

Trykt i Dpfstringshusets Bogtrykkeris  
af Andr. Jensen.

V box 10: 272



Hør mig Kari, vil du vel  
Blie min Egtemage,  
Jeg dig lover Lykke, Held,  
Idel gode Dage.  
Jeg har Huse, Mark og Gaard,  
Heste, Stude, Køer og Faar,  
Kjælder, Loft og Have,  
Alting vel i Lave.

2. Ja jeg veed nok du er riig,  
Deraf kan du prale,  
Men troe ei, at Rigdom mig  
Kunde overtale,  
Thi du est en gjærrig Knark,  
Som ei giver bort en Mark,  
Skulde jeg dig tage  
Fik jeg stemme Dage.

3. Skjønne Ting mig efterlod  
Mine salig Koner,  
Dem jeg lægger for din Fod.  
Hundred gamle Kroner,  
Bør jeg i en Læderpung  
Jernbeslagen Kiste tung,  
Pakket under Laaget,  
Deri findes noget.

4. Ja hvad er det vel for Stads,  
Gamle stive Klæder,  
Men, hvad nye Moder er,  
Mon du mig tilsteder?  
En Damaskes Trøje stiv  
Med halv Allens lange Liv,  
Eller gamle Fløtels Trøje  
Kan mit Sind fornøje.

5. Du skal nye Klæder faae  
Efter Stadens Mode,  
Du i Bombasin skal gaae  
Daglig Dags tilgode,  
Kniplinger, og Tyl, og Flor  
Skal du faae mit søde Nor,  
Du med Skildpads: Kamme  
I dit Haar skal bramme.

6. Ja jeg veed nok at jeg skal  
Luge i din Have,  
Kense Koe og Faar og Stald  
Og din Mad tillave,  
Bære med paa Mark og Eng,  
Freie Gulv og rede Seng,  
Vaske, stryge, bage,  
Brede Linn og Stage.

7. Nei du sidde skal paa Stads  
I vor bedste Stue  
Med dit Kaffeslapperas,  
Som den bedste Frue,  
Soye trygt til Klokken ti,  
Bære for Bekymring fri,  
Fremmede modtage,  
Naar du helst behager.

8. Ja jeg veed nok at du vil  
Meget skindsyg blive.  
Er jeg mod et Mandfolk frie  
Arrig vil du blive,  
Strax du stemme Tanker faaer,  
Bort fra mig vil du da gaae,  
Om et Kys jeg giver,  
Ivrig vil du blive.

9. Nei for mig du gjerne maae  
Alle Mandfolk kysse,  
Om jeg En ved Siden saae  
Dig i Søvn at dnyse,  
Ja jeg skjule vil min Harm,  
Sætte Hoved ned i Barm,  
Jeg vil Diet lukke,  
Tie stil' og sukke.

10. Nu vel an saa tag mig da,  
Mon vel nogen Pige  
Kunde ei end svare ja  
Til sig Veiler sige,  
Men ifald du holder ei,  
Hvad i Dag du lover mig,  
Skal jeg alle Dage  
Vorde dig til Plage.

Elise gik i Marken om  
Blandt alle Blomsterne,  
I hendes Sind ei Sorgen kom,  
Hun loe og spøgde.

Snart løb hun hid, snart løb hun did,  
Som ung og frygtfom Hind,  
Som Rosen rød, som Sneen hvid  
Var hendes smukke Kind.

Hun mangen smuk Blomst plukkede  
Dg strar den kastet hen,  
Saa Skjøn den var, dog Skjønnere  
Elise var end den.

Stil, stil, der noget nærmer mig:  
Thi Græsset hvislede.

Elise noget nærmed sig,  
Ja Græsset hvislede.

Men hun kan ikke mærke det,  
Hun hører intet; thi  
I Vandet seer hun sit Portrait  
Dg er forliebt deri.

Den Flod den løb saa reen og klar,  
Hun speiler sig i den,  
Hun drak og saae hvor Skjøn hun var, ]  
Dg speiler sig igjen.

Ved hende stod en deilig Mand  
Med lange brune Haar,  
Dg stor og rød og stærk var han  
Dg ifkuns tyve Aar.

Held mig, jeg fandt dig Skjønne her,  
O vend dig om til mig,  
Dg hvis du en Gudinde er,  
Jeg vil tilbede dig.

Som Odins Freia er du Skjøn,  
Vær og som Freia god;  
Naar jeg kun faaer din Haand til Løn,  
Glad ofrer jeg mit Blod.

Saa slyer jeg til et fremmed Land  
Til Krigs og Ledingsfærd,  
Dg trodser Døden som en Mand,  
Din Skjønhed er det værd.

Dg naar jeg kommer atter her,  
Vil du da elske mig?  
O sværg mig, at du har mig kjær,  
Alt du vil elske mig.

Hun hørte Lyden, saae sig om  
Dg taus forundrer sig.

Hun vidste ei hvorfra den kom,  
Men sagde: på kuns dig.

Jeg er vel ung, saa svared' han,  
Men viis mig ikke af,  
Ehi jeg har mangen Riddermand  
Nedstyrtet i sin Grav.

Dg skjøndt min Fader byder mig  
Sin store Rigdom til,  
Jeg gjerne for at vinde dig  
Det Alt opofre vil.

Skjøndt jeg min sømme Moder saae  
I Taarer smelte hen,  
Saa gaaer jeg dog i Ledingsfærd  
Dg kommer ei igjen.

Gaae hvor du vil, var hendes Svar,  
Jeg er for god til dig.  
Gaae kuns hvor du besluttet har,  
Hjem eller udi Krig.

Din Faders Guld, din Moders Suf  
Kan ei bevæge mig;  
En Møe, som jeg, er alt for smuk,  
Dg alt for god til dig.

Den unge Helt foragtelig  
Saae til Elise hen,  
Han loe kuns da og vendte sig,  
Var fro som før igjen.

Bips var han paa sin Hest i Hast,  
Som Lynet foer han bort  
Igjennem Skov og Mark saa rask,  
Hun saae ham her kun kort.

Elise ilte hurtig hen  
Til det soloflare Vand,

Sit Ansigt hun da seer igjen,  
Dg atter skjønt det fandt.

O jeg er dog den deiligste;  
Min Lige er ei seet.  
Det sagde hun og vendte sig,  
Dg faldt i Vandet ned.

O hjælp! o hjælp! Elise døer,  
Men ingen hørte det,  
Dg Græsset bort fra hende flød,  
Da hun vil gribe det.

I Dybet alt hun svømmede,  
Det slugte hende op;  
En Aften silde Fiskerne  
Fandt hendes døde Krop.

I Taarer smelted Moderen  
Bed skjen Elises Liig;  
O Lise! Døden rev dig hen,  
Dg Stolthed styrtet dig.

Da hun blev sat i Graven hen,  
En Hær af Piger kom;  
"Fra Stolthed frie os Himmelen!"  
Saa sang de runden om.

---

En Rigsdag i Hsiden er bleven besluttet  
Hos Konningen udi det Himmelske Land,  
At han skal nedkomme med mang' gange Tusind',  
Dg kalde til Dom baade Dvinde og Mand.

Med Vasuners Røst,  
Til Troendes Trost.

De Vantroer til Skræk og Angest i Bryst.

2. Al Verden opfyldes med Vasuners Røster  
Dg Anskrig skal høres til Vands og til Land;

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10  
0 mm  
0  
Ja Havet og Jorden, med Kirker og Kloster,  
De skal nu fremgibe de Døde for sand  
Baade Store og Smaae  
De skulle opstaae

Saa mange som Menneske-Sjel have maae.

3. Nu Konningen selv paa Domstolen sidder,  
Hans Ansigt det kinner af Brede og Naad,  
Han sine Faar skiller fra hine Geder,  
Som her have brugt mange listige Naad!  
Da skulle de gaae  
Til Svovel-Søe blaae,

Dg aldrig Guds Ansigt meer seue at faae.

4. Kom hid, I, min Faders velsignede Venner,  
Som har været trofast og lydet min Røst,  
Jers Naavn er optegnet, jeg eder vel kjender;  
Ihi skulle I faae baade Glæde og Trøst,  
Jeg rækker Jer min Haand,  
Kom til mit Fryde-Land!

Med skinnende Klæder og Palmer i Haand.

5. Gaaer bort I forbandede, som aldrig har viset  
Mig nogen Velgjerning blandt Lemmerne min,  
I have mig fra eders Dørre bortviset,  
Nu skal I ei slippe i Himmelen ind:  
See Helvedes Dør,

Jer aaben staaer for,

Med Svovelblaae Brynde og brændende Gløet.

6. Ak! mildeste Jesu! forøge os Troen,  
At vi maae bærede og vaagende staae,  
At vi ei forlore da Saligheds-Kronen,  
Dg at vi den Naade ei meer savne maae!

Ak! ræk os din Haand!

O Du! Gud og Mand!

Dg led os i Himlens lykkelige Land.

